

ТОВАРИШІ РОБКОРИ!
Пішіть до своєї сторінки з фабрик, з майна, лісів, залізниць, фабрик і від організації. Писати з усіх угодів і про все!

Сторінка Робітничих Кореспондентів

ТОВАРИШІ РОБКОРИ!
Поміряйте свою газету між робітниками й фермерами. Зробіть свою сторінку справжньою трибуною трудящих мас!

ОТАК ЖИЮТЬ ЛІСОВІ РОБІТНИКИ.

Дня 11. квітня я отримав листа від мого брата А., який став працює через зиму в лісі, а через літо в тартару в Океані. Він описав мені про життя лісових робітників коло Океана, яке напевно є однакове для всіх лісових робітників в Канаді. Зміст цього листа (крім речовинних справ) я рішав викласти на дошці для "У.Р.В.", бо вірю, що зацікавить тих читачів, що не працювали на лісових землях в Канаді.

"Кемпи для робітників добувають зі спорок осикових кругляків. Шапирі між поодинокими кругляками позначилися своїм, дах накривається пеньпером і кемпа готова.

Отримати такі кемпи дуже погано, а гігієнічний бік в кемпі теж поганий. На тій кемпі, де я працював, було 150 робітників і для всіх було одне приміщення. Після підвезеної праці всі приходили мокрі, облізлі, сіли в кожний хоча б одне одяг висушити, щоб на другий день в суху вийти. Ліси не кожному це пощастило, бо в кемпі є лише дві залізні печі, то вже той часний, хто скоріше прийде а роботи до кемпі, бо може розв'язати близько печі своє макре робітнице убраться до сущення. Котрий же прийде пізніше, той, як постане макре вбрання, в такій ревно вийде. Коли ж у тих не чах зачнуть палити, а ті всі лахи: сакси, робури, магує і пирозапарує, тоді зробіть в кемпі такий сморід, що ледви можна витримати.

Вікон в стінах немає, лише дві вікна в даху. Ті, що сплять ближче печі, кричать, щоб отворити вікна, бо їм за гарячо, інші, що сплять далі від печі, кричать, щоб не отворити, бо їм жарко. І за того приходять аж до сварки. О такі дієти в кожній вечір.

Освітлення в кемпі теж за слабе, бо на таку велику кемпу для 150 людей світяться чотири нафтові лампи. Машинний той, хто спить близько лампи, бо може собі теж застатити, чи лист написати, або й газету прочитати. Хоч і це не так, бо одні грають, другі співають, треті гуляють, інші в карти грають і сваряться то-що.

Рано всіх робітників будить о год. 5.30, а 10 минут до 6 гої вже двоять на сніданні. Для 150 робітників є лише дві ваннаї (спіжні) і три миски, а в кожній можуть митися лише три робітники. Кожний хоче до снідання вмитися, а це є неможливо. Коли один мититься, то десять вже чекає на ту миску. Кожний хоче скоріше вмитися. Через це перш до бікни приходять.

Віщочинку теж дуже мало. Я виробив вже чотири змії в лісі, і все роблю на "пісюрку", щоб більше заробити. Навіть в неділю треба працювати, бо треба виробувати місце на складання яких 700 лубів, що через тиждень наробую. Отже

треба добре рубати, щоб дозволити таке місце приготувати. По полудні треба бігти прати, або щось зашити і то скоро спинує, щоб, деки не видно, міг лист дивитися, а то щось прочитати, бо у вечір, коли всі посподитися до кемпи, вже неможливо читати, а щось писати можна хіба такого, що не потреба над ним думати.

Зплата за таку мучену працю дуже мізерна. Робітники, що працюють цілу зиму, то за 6 місяців найбільше можуть заробити \$150.00, а ті, що роблять на пісюрку, мало що більше можуть заробити.

І такі те добре лісові робітники в Канаді. Мені те канадійське добро так вже надало, що в старім краю, хоч би й не знати як але було б жити, а безумовно в осені п. р. поїхати до старого краю!"

Від себе я скажу, що найнижчий час час подумати лісовим і тартаровим робітникам про свою організацію, про лісову унію, бо лише організаційним способом можна буде усунути ці несприятливі умови праці. Канадійські, які нічого не працюють, лише збирають собі мільйони, живуть в роскошах, мешкають в вигідних палатах, а все коштом тих нещасних жертв робітників, що шматять своє життя в рідких лісових землях, чи в інших лісових землях підприємствах, за таку зарплату платять і в таких тяжких умовах.

Канадійські свідомо роблять так, щоб робітників в таких умовах працювати і могли ледви жити-заробити, та щоб мали найменше вільного часу на читання й іншу освітню працю, щоб не скинули цієї заслопи до очей, а за якої не можуть бачити причини свого лиха.

Однак, тепер через літо дії доволі й скоріше найдеється відповідна хвилина для тих робітників, що працювали в лісових землях, а тепер будуть працювати в тартарі, щоб після праці бої в кормах могли спільно прочитати робітничу пресу, як "Українські Робітничі Вісті", "Робітничо", "Фармерське Життя", "Світ Мозолі" та класову літературу, а чого могли б довідатися про причини свого лиха. Цим повинні зацікавити членів робітничих організацій і читачів нашої преси, що вже класово свідомі.

Нам треба знати, що у всіх німніших капіталістичних країнах робітничу нуду стало збільшуватися внаслідок ускорення машини в капіталістичних підприємствах. Лише однієї машини є, що може спастись трудящій класу від нужди і передчасної смерті, а іменно: — Треба всім робітникам організуватися, вчитися, щоб у відповідну хвилину піти провідом комуністичної партії знищити капіталістичний лад, а на його місце створити Радянський Союз трудящих усього світу.

Форт Френсес, Ont. Скар.

З КРАЇНИ СІГУРАНЦІВ І БОЯРІВ.

До редакції "Укр.Роб. Вістей" написав лист з Буковини, в якому один селянин описує життя працюючих на новому хуторському узлізлі борської Румунії, так званого узлізля Маніа. Лист містить а наступні.

"Тому кілька тисяч відбулися на Буковину і в цілій Румунії вибори до румунського парламенту. Ми думали, а властиво нам обійшлися президентські партії Маніа, що буде нам легше, говорили, що й українську мову впровадять назад в наші школи й ще багато чого наобіцявали.

Вибери проминути, а української мови вже зовсім не вчать в школах. Перше було 2 год. в тиждень вчили на українській, а зараз за Манію й тих 2 год. усянули. В школі вчать діти тільки на румунській мові. Вчителі зацікавлені страшно над дітьми й карують буквами, а діти не можуть скоро вчитися: ледки на румунській мові.

В нас тепер маємо великі морози. Сьогодні є 45. березня, а весни ніяк не видно. Зима про-

го року дуже тяжка, дров не можна піде дістати, бо всі ліси належать до військової команди й тільки румунські воєнки вірають ліси для війська. Навіть ледки не мають права йти в ліс.

Життя в нас дуже тяжке зараз. Політики понахватали на нас великі. Податок платимо

ІДЕМО ОБЄДНАНО НА НЕОРГАНІЗОВАНИХ.

В "Укр. Роб. Вістях" з 19. квітня є помісний лист тов. Костюченка п. н. "От чому гірше життя імігрантів". У тому листі тов. Костючек пише, що імігранти заклали свої, щоб заробити багато доларів і купувати морги в старому краю, а так само й гадає, що чимало імігрантів є страйководами, підлизими, що бат пацями самото-ну добиваються ласки в бовів, форманів то-що.

Келі-б тов. Костючек знає, як важко живуть українські працюючі в німніх землях. Чолові й куди та нащо йдуть ті імігранти, як що хто-з них ріскає до своєї рідні, тоді, гадаю, тов. Костючек не писав би так.

Бо хто-ж з оті імігранти? Чи не вони кривавились з визвольницької на землях Західної України з німніми військами, чи не вони зводили всі оті бої до точатися й ділі у фашістській Польщі?

Не вже ж тов. Костючек вірить, що всі імігранти є страйководами й шкочуть роботи старим канадійцям? Гадаю, що ні. Так само й невпевний, що тов. Костючек не скаже, що всі старі канадійці є справжніми класово-свідомими робітниками, що вони не зводять страйків бої з власними зарплатні праці, що між ними немає страйководів, ні таких, що пощають батлінами.

ТАК ПРАЦЮВАВ БЕРЕЗНЕВИЙ КОМІТЕТ.

Хочу написати пару слів про концерт, що відбувся з разом березневого комітету в неділю, 14. квітня, в користь робітничої преси на закінчення березневої кампанії. Успіх з концерту був вдовольний. На концерті промовляв тов. Стокалюк в справі преси. Головою концерту була т-ка М. Доскох.

Наші молоденці мандолістично виконали свої точки дуже добре, за що публіка й нагороджувала гучними оплесками. Старша група мандолісток грала також досить добре. Хор відіслав кілька пісень під провідом т. І. Дутчина, нового учителя, що прибув до нашої місцевості. Хор теж вітала публіка оплесками.

Г. Н., робкор.
Порт Артур, Ont.

ПРАЦЮЄМО, ХОЧ І НЕ ПИШЕМО ПРО СЕБЕ.

Поки ми не мали свого приміщення, то все на сторінках "У.Р.В." писали дописи, в яких жалувалися дописувачі, що нема де працювати. Тепер, від часу, як ми збудували свій У.Р.Д. у Форт Вільям, Ont., то всі словесно про нас не чути, як би заговорили. Та воно в дійсності справа не так мистецька, як поверка виглядає. Ми можемо тепер відкрито сказати, що праця в нас йде повним ходом. Правда, воно й не без того, щоб не було в нас деяких недовіст.

В нас є 4 відділи наших організацій і всі кооперують між собою в праці. Відділ ТУРФДім, Жінекції, Секції Мозолі й Р.З.Т. мають вибрані свої комітети, як організаційно-

від курній, собак, хатів, вікон, возів, коней, безрог, а навіть і той чоловік, що немає самий ніякого майна й пропадає в скарбі по панських філарках, він теж платить від голови. В нас легше було б без голови, як з головою, тоді може-б й податків не платили за голову".

З третого кута С.

Я гадаю, що копіє з оті дло, а воно так є, так треба його шукати як в одних так і в других. Є організація, бої робітників між старшими канадійцями, але є й вони між імігрантами. І навпаки, неорганізовані, неспітими находитися і в одних і в других.

І коли вже писати про таких, не треба звалювати все зно на імігрантів. Є помік ново-прибулими імігрантами організовані старші канадійські працюючі, вони повинні владувати отих свіжих імігрантів до робітничих бових організацій.

Ту саму працю повинні й виконувати організовані вже свіжі імігранти, коли натраплять в праці на робітників старших канадійців, що є це поза організаційним життям працюючих.

Отже треба спільним фронтом одним і другим новості організації-освіти працюючих неорганізованих. Гадаю, що отих обвинувачувальних, нових імігрантів може й не буде. До того не повинні допустити самі ново-прибулі імігранти. А це стається тоді, коли всі ново-прибулі імігранти читатимуть "Укр. Роб. Вісті" й стануть членами робітничих організацій та будуть працювати в середній ТУРФДім й Р.З.Т.

П. Ф. Зенко.
Бікон Майн, Alta.

За цим слідували деклямації. Деклямації й деклямації вивчалися добре. На закінчення концерту промовляв ще раз тов. Стокалюк в справі Р.З.Т., закликаючи присутніх, щоб вступали в члени отого товариства.

Публіка було так битком набито, що Укр. Роб. Дім показався під цей час замалим. На закінчення концерту хор відіслав "Інтернаціонал".

Березневий комітет складає пролетарську подяку виконавцям і всім присутнім, що прибули численно і широк відіслали до робітничої преси. З концерту вилучило \$31.45. Іме-на жертвдадів вишле березневий комітет.

Г. Н., робкор.
Порт Артур, Ont.

інтересовані не лише молоді, але і старші товариші. Одним словом, праця починається на добре. Тільки в тім лиху, що в деяких членів і членівки виявляється недоброзичливість, не приходять в час на пробу співу або представлення, не підчиняються дисципліні, а часом лоні кає деякий джр через особисті суперечки чи непорозуміння. Це є та болячка, а якою наші члени повинні боротися і яку треба викоринити з наших рядів.

Ми сьогодні можемо похвалитися тим, що від отворення У.Р.Д. наш відділ ТУРФДім зріє на кільканадцять членів, відділ Жінекції на кільканадцять членів, а відділ Р.З.Т. добув до 25 членів.

Отже організація наша росте. Треба тільки бути активнішим в праці.

Гарасиля.
Форт Вільям, Ont.

3 ОРГАНІЗАЦІЙНІ ОБІЗДКИ.

На 21. лютого прибув до Лет-бридж, Алта, організатор тов. В. Зінкевич, що його вислав Ц.К. Секції Мозолі. Ми склали концерт-мітинг на 8.30 год. ввечері. Мандолінова оркестра відіграла "Інтернаціонал" й декілька музичних творів.

Відтак промовив тов. Зінкевич. Вітаючи присутніх в імені Ц.К. Секції Мозолі, тов. Зінкевич освітлив працю й закінчив цій організації молоді, що мають підготувати зміну старшим бовікам. Після промови присутні ставили тов. Зінкевичу декілька запитань й отримували вичерпуючі відповіди.

П. К., робкор.
Гардинс, Alta.

ЧИ Є ДЕ ГІРШЕ, ЯК В ТИХ БОЯРІВ?

Саме недавно прибув я до цієї країни. І не тільки я один, але й багато українських робітників і селян мусили покинути свою рідню в боярській Румунії й поділяти за море шукати ліпшої долі для себе й для тих, що осталися дома.

Там, в царській боярській країні, не тільки й нежить. Навіть, говорять на українській мові не дають, а писати ще й тільки й, головною робітничої пресі.

Приймаючи сюди, я зараз познайомився з "Укр. Роб. Вістями" й від того часу я є сталим їхнім читачем. Гадаю, що отой часопис повинен знаходитися в хаті кожного українського робітника.

Бил Демчук.
Алта.

НЕ ХОЧУТЬ, ЩОБ ПРО НИХ ПИСАТИ В "У.Р.В."

Я працював якийсь час в контрактора, при виробляванні залізнодорожних тайлів в Готсон, Ont. Там і надивився я доволі отому власкуванню праці робітників й їхньому житті. Про це й написав в "Укр. Роб. Вістях".

Незадовго потім довідався й боє про мій допис, записав мене до себе й став грозити поліцією та 2-річним арештом. А скільки вже понало "Укр. Роб. Вістей" та їхній редактор за отой допис, так і не згадувати-б. А далі вказав за гонення українських робітників, притримуючи народної послонції, що — за правду бою. Отак і наш боє, за оту правду, що була в "Укр. Роб. Вістях", гонять робітниками.

А. К.
Готсон, Ont.

ВІННІПЕГ ГОТУЄТЬСЯ ДО ПЕРШОГО ТРАВНЯ.

В головній квартирі компартії. Іде підготовка до Першого Травня. Двох товаришів розділюють над малою вулиці й записують імена. Записані беруть по 2 — 3 пакунки друкованого паперу й розходяться в різні сторони.

Засипати всі робітничі ділянки міста партійним бюлетенем, — такий план виробила компартія. Партійці і комсомолі виконують його. В кожній вулиці по два. Їдуть хата від хати. Дають в руки, кидають в поштові скриньки, застромлюють за клямки. З хат тягнуться до бюлетенів руки, розгортають їх і підносять до очей. А там великими буквами наголовок:

Перше Травня кличе робітників Вініпегу. Поборюйте воєнну небезпеку! Атак реакції й шпії.

Обережно несуть друкований папір в хату спрацьовані руки, нервово співаючись шешестять ним білі вивіснені, а деякі дурять на місці. Вони знають, що коли робітники прий-

шли-б до владі, то вони відкрили-б могозми — сніжна білість зникла би з них, тому дурять бюлетні.

У великому критуому авті сидить, вивернувшись, грубий полісмен. Він побачив розношених і киває до нього рукою. Цей іхає йому під ніс бюлетні й іде далі. Полісмен скоро перебігає згорні вниз по папері очима і мчить на поліційну станцію. Його невеличкий розум не може сам збагнути, що треба робити. Його величезне тіло, озброєне клобом може успішно розбивати голови робітників, але розум в йому невеличкий, тому він мчить за приказом.

— А не ти, Галов! — здорювається комсомоліщ. Розношиш? А ми ранком під віланим роздавали. Читали робітники. Вірю, що будуть святкувати своє свято.

Вінніпег, приготується до Першого Травня.
Вінніпег, Man. Квистя.

ПОМИРИЛИСЬ В НАСТУПІ НА ПРАЦЮЮЧИХ.

Яксь недавно стрінувся з українськими робітниками з Прикарпатської України, що її уарила чехословацька буржуазія. Оті робітники й розказували мені одну подію, що скотилась у їхніх селах.

Це було 1925 року. До села Медвежак, кошницького району, прибув він з голоною бороною, уніят. За якийсь час пришло в оте саме село пона а довою бороною. Оба хотіли сунути в одній церкві: один по уніятському, другий по православному. В допомогі понові з голоною бороною прийшов один з уніятських вірних а села Бистрої зі своїми парафіянами.

Почався наступ католиків на православних. З хоругвами й це 4-дечим ставили дії пописки армії до бою. Першою армією, що уніятила в церкві була православна на чолі з поном з ноголовою довою бороною. За той час він з голоною

бороною зі своєю армією чекав на довірі.

По відправі батюшка з православними арміями уніятила в церкві. Отут і на них пішли уніяти. Він з голоною бороною танується на православного пона й силою відібрав від нього ключі від церкви, мовляв, церква ота є під омором уніятського начальства й тільки він має до церкви тієї право.

І спарився та бігав за церкву, аж доки одного дня не уніятському, другий по православному. Згоріла якось. Тоді й батюшка православний на скоро скнув борою, обрив і виле сідуючої невіді правив на спілку а отим уніятським поном, що так недовіло, сповнюючи обіцяно одну й ту саму службу...

Від той дії люди в обох селах порозумілилися, побачивши своїх ворогів.

Торонто, Ont. В. Чедюк.

ЗВИЧАЙНО, ТАКІ Й БУВАЮТЬ ПАТРІОТИ.

По західній Канаді вештається один патріотичний тип, що всюди представляє себе за українського офіцера. Він походить з мого села чортківського повіту. За него хочу я й дещо докладніше написати, щоб робітники знали докладніше, хто він і що він за один.

Правда, він "воював" через цілий час світової війни. Воював не десь там в окопах на воєнному фронті, а у військово-мундирі, на коні з револьвером в руках їздив він по селах й силою забирав від хлопів вози й коні, з яких дещо продавав на спілку зі своїм братом; забирав від селян збіжжя, а головню ячмін і овес. Та замість доставляти все те для української армії, він ділався з нею на позовині й спродавав, ховаючи гроші до своєї кишені. Коли ж до него мали прийти з полка на ревізію за отими скраденнями речами, він сховав все те до свого сусіда А. Г. Коли ревізія в його домі вже проминула, отой "офіцер"-патріот хотів від того селянина назад забрати вкрадене добро. Там і його за крадіж селяне самі обтовкали.

Оцей "офіцер" ходив по панських, поміщицьких хатах і запевнював панів, щоб вони не боялись, від них не буде він (і другі, як він) нічого брати. Все те бачили і знали селяне чортківського повіту.

Якось раз приїхав отой офіцер до одного села з того-ж повіту в 1918 р. і, вдаючи з себе великого патріота, зачав мітинг. Та селяне вийшли з ним за село, там стягнули патріота з коня й так йому всунули, що він три тижні не міг дивитися.

Знов кождої самій церкві в селі Д. теж набили йому "патріотичну" піку аж втік до пона й відтам через вікно зачав стріляти в селян (герой! — правда.)

Минула визвольна війна, втихли бої на Західній Україні. "Офіцер"-патріот піддабузвився до читалищ Прогреси й заграв одного разу в мойому селі гроші з представлення й против їх з польськими жандармами. Й багато-багато усяких злочинів на українських селянах в Галичині, а головню по селах чортківського повіту накоїв отой патріот.

А зараз він шляється поміж українськими робітниками й фермерами по західній Канаді.
Порт Артур, Ont. А. І.

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті"!